

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob **torških, četrških**
in **sobotah**. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za en mesec . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.—
za vse leto . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročnine je plačevati naprej na naročbe
brez priložene naročnine se sprava se
ozira.

Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč.
izven Trsta po 4 nč.

Oglaš se računa po tarifu v petitu; za
naslove s debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslana, ostanke in javne zahvale, do-
maši oglaš itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uradništvu
ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprjemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Nepoštno, reklamacije in oglaš spre-
jema uradništvu ulice Molino pic-
colo št. 3, II. nadst. Naročnine in oglaš
je plačevati loco Trst. Odprta reklama-
cije se preste poštnino.

Na pragu nove dobe?

Po oficijoznih listih Avstrije, Nemčije in Ita-
lije so nam pravili in ministri teh držav so nam
zatrjevali v dotičnih parlamentih o vsaki priliki,
da trojna zveza — zveza med imenovanimi tremi
državami — je izključno defenzivnega značaja, da
jej je jedini namen obramba, oziroma ohranitev
evropskega miru. Proslavljala se je trozveza kakor
pravi blagoslov božji za vso Evropo, kakor ona
široka, zanesljiva podlaga, na kateri sloni evrop-
ski mir. Trojna zveza stoji zvesto na straži, da
vročerkvni Francozi ne zanetijo plamena vojne med
Nemčijo in Francijo, oni Francozi, ki ne morejo
pozabiti poraza, ki so ga doživeli v letu 1870. in
ki ne morejo pozabiti onih dveh lepih in bogatih
pokrajin, ki so ja zgubili v tisti grozni in zanje
toli nesrečni vojni. Francoze treba držati na uzdi,
da ne bodo mogli uveljaviti svoje politike ma-
ščevanja.

Trojna zveza pa naj brzda tudi silovito, po-
žrešno, skrajno sebično in po vekšanju svojega
območja blepenečo Rusijo. Iz kratka: evropskemu
miru preti nevarnost le od Rusije in Francozke.
Zato je trebalo ustvariti kombinacijo, zvezo treh
srednjeevropskih držav, ki bo svoje ogromno
vojaško silo imponovala rečenima kaliteljicama miru.

Tako se nam je označala trojna zveza. In
malo ne veleizdajalec je bil v naši Avstriji oni, ki
ni do zadnje pičice verjel temu označanju. In da
bode tem trdnša vera v nevarnost, ki preti Av-
striji od nasilne Rusije, pripovedovali so plašnim
dušicam o strašni pošasti, ki preži noč in dan, da
bi porušila našo državo in z isto zatrla hkratu
tudi vso evropsko kulturo in civilizacijo. Nevarnost
je bila torej eminentna, skrajna. Azijsko bar-
barstvo je prežalo na nas, potreba je bila torej
nujna, da se združijo vsi na borbo za evropsko
kulturo, ta dragoceni zaklad. — Ta velika pošast
je bil — p a n s l a v i z e m. Panslavizem postavlja
povsodi svoje mreže, za vsakim oglom se potika
po par ruskih agitatorjev, ruski rublji zavajajo
avstrijske Slovence k nezvestobi do lastne države
in lastnega vladarja, k veleizdajstvu.

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

ROMAN.

— Francoski pisatelj Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Ko je zjutraj pričela delati, so se počasi od-
prla njena vrata. „Dobro jutro, mamsell Zizi...“
Sedaj jo je vedno klical z njenim otroškim ime-
nom, in ne dá se povedati, kako lepo se je to
glasilo.

Zvečer sta skupaj čakala „očeta“, in on jej
je pripovedoval tako grozne stvari o svojih poto-
vanjih, da jo je bilo strah.

„Kaj pa ti je? Vsa si izpremenjena!“ je de-
jala gospa Delobelleova, čudeča se, da je nekaj
časa sèm tako vesela in gibčna. Kajti mala šepalka
sedaj ni več čepela malodušno kakor kakova ba-
bica v svojem naslonjaču, marveč ustajala vsaki
hip, lahno, kakor da so jej vzrastle peroti, šla
k oknu, stala tam nekaj časa visoko vsklonjena
ter šepetaje vprašala mater: „Se-li kaj vidi, kadar
ne hodim?“

Doslej je bila nečimerna le na zalo glavico
svojo, sedaj pa že na vso lično postavo. Nekaj
časa sèm je bila res zelo nečimerna, to je moral

Tako se je tolmačilo evropsko položeno laško-
verni in nerazsodni javnosti.

Mi avstrijski Slovani pa smo žalostjo in ogor-
čenjem v srcu gledali na to divje gonjo in pomi-
lovali smo to „razsvitljeno, kulturno in civilizovano
javnost“, kateri so se izmišljotine brezvestnih po-
litikov in časnikarjev služile kakor jedini kriterij
za presojanje činiteljev v veliki evropski politiki in
tudi za presojanje činiteljev, borečih se za načela,
po katerih naj bi se uredila tudi naša notranja
avstrijska politika!

Hinc illae lacrumae, v tem grmu je tičal
zajec! In naša trdna vera je ta, da le v tem grmu,
vsaj kolikor se dostaje naših Nemcev in Italijanov.
Le-ti so potrebovali pošasti „panslavizma“, kakor
potrebuje riba vode. Z namišljeno nevarnostjo, ki
preti obstanku države od „panslavizma“, so opravi-
čevali svojo germanizatorično, nasilno in avstrij-
skim Slovanom sovražno politiko. Argumentirali so
povsem logično: Rusija je notoriška sovražnica
Avstriji, ta Rusija je v tajnih zvezah z avstrijskimi
Slovani, torej vsa narodna stremljenja avstrijskih
Slovanov nimajo drugega namena, nego gladiti pot
Rusiji — ergo? Zaključek jim je bil seveda kaj
lahek: v interesu države treba zatirati avstrijske
Slovane.

In izvajali so ta nauk nelzproso doslednostjo
in železno krutostjo. O interesih avstrijske države
so govorili, na vsenemško idejo so mislili. O ne-
varnosti panslavizma so govorili, na popolno po-
nemčenje Avstrije so mislili. In vspevali so iz-
borno. Na najdrznejši način so zlorabljali pojem
„jedinosti države“ v ta namen, da se pro-
pagirali idejo, ki je v resnici nevarna avstrijski
državi — velenemško idejo; ono idejo, za katero
je te dni v nemal graška srca znani nemško-na-
cionalni srditež in drž. poslanec Wolf, vsklikniviš:
„Mi Nemci ne popustimo, niti če gre
vsa Avstrija na kose!“

Do te točke so torej že dospeli nemški na-
cionalci v Avstriji; to je sad mnogoletne slavo-
fobске politike v Avstriji! Tak je bil torej namen
našim nasprotnikom, ko so kričali vedno, da no-
tranja politika mora biti v soglasju z vnanjo poli-

tiko države. Rusofobstvu na zunaj je moralo sle-
diti slavofobstvu na znotraj. Po vsej pravici trdimo
lahko celó: da so naši nasprotniki zahtevali slavo-
fobstva v vnanji politiki v prvi vrsti zato, da se
tem laže dušili slovanstvo na znotraj.

Imenitno so umeli tudi naši Italijani izkori-
ščati vnanjo politiko Avstrije, oziroma zvezo naše
države z Italijo. Pod tem naslovom so se razni
italijanski parlamentarci, in po pritisku istih tudi
oficijelna Italija — seveda na skritem, za kulisa-
mi — najdrznejše vtikali v naše avstrijsko-znotranje
stvari, v kolikor se iste dotikajo odnošajev v
naših primorskih deželah, tako, da je v nas pre-
pričanje obče, da je drznost naše progresovske
stranke v prvi vrsti iskala zaslombe v evropski
konstelaciji. Saj bi bila sicer naša primorska „po-
litika“ naravnost nerazumljiva. Ljudem v nas, ki
po trikrat na dan obračajo svoj obraz v Meko ob
reki Tiberi, istim ljudem, je bilo — kakor Nemcem
— glavno orožje zoper nas — namišljeni panslavi-
zem naš. Vse narodno stremljenje primorskih Slo-
vanov jim ni bilo nič drugega, nego pojav pan-
slavizma, delo ruskih rubljev. Tako so na najdrz-
nejši način falzifikovali dejstva lažmi in obrekova-
njem. Izborni jim je vsepalo: o tem pričajo vsi
današnji odnošaji na Primorskem, o tem priča
razmerje 11:4 v zastopstvu te dežele v parla-
mentu na Dunaju, o tem priča vse mučenštvo, ki
je mora prenašati slovensko prebivalstvo te dežele.

In kakor rečeno: to neugodno položeno av-
strijskih Slovanov je posledica fikcije, na kateri
je slonela toliko let naša vnanja politika, domne-
vanje, da je Rusija, kakor negovateljica in redi-
teljica panslavizma, najbolj nevarna evropskemu
miru.

Mi smo vedeli, da je to laž in prevara, ali
splošna struja je bila premočna, da bi se mogli
avstrijski Slovani uspešno boriti proti njej. Ni pre-
ostajalo torej drugega, nego čakati potrpežljivo,
da dejstva prično govoriti svoj železni govor, da
dejstva potržejo mreže spletek in intrig.

Tako smo računali in tako je prišlo. Bistriti
se je jelo že lani, ko so „Hamburger Nachrichten“
prinesle tista glasovita „razkritja“ Bismarckova,

katerega je najel za ves dan, ter šel po stopni-
cah po svoje goste. Opiraje se ob držaj, šla je
mamsell Zizi pogumno sama doli; mama Delobelle
šla je zadej, pazeča nanjo, sloveči igralec z vrhno
suknjo na roki pa je s Franom letel naprej odpi-
rat vrata voza.

Kako krasna je bila vožnja! Kako krasna
okolica, reka, drevje!

Ne vprašajte, kam so se peljali... Désirée
sama ni vedela. Povem vam le to, da se jej je
solnce tam zdelo svetleje, nego drugod, ptice ve-
seleje, gozdi bolj senčnat... in to gotovo ni pre-
tirano.

Ko je bila še otrok, je preživela tam pa tam
kakav dan na kmetih, v svežem zraku; pozneje
pa jo je neprastano delo, revščina in vsem bolni-
kom lastno veselje do mirnega sedenja zadrževalo
v starem pariškem okraju, v katerem je stanovala.
Njeno vedno jednako, popolnoma zadostujoče jej
obzorje so bile visoke strehe, okna z železnimi
balkoni in tvorniški dimniki, kojih novi zidovi od
rudeče opeke so se živo ločili od črnih poslopij
prejšnjih plemenitaških dvorcev.

(Pride še.)

Točno ob devetih pripeljal se je Fran v vozu,

katera so razkrila vso perfidnost politike „železnega kancelarja“ nemškega. Bismarck je bil iniciator, pričetnik politike trozveze, one politike, ki se je oslanjala na domnevanje, da Rusija in Francija kujeta strašne naklepe, nevarne za evropski mir: kar hkratu smo pa izvedeli, da je ista Nemčija za avstrijskim hrbtom iskala zvez s prav tisto Rusijo, ki je baje posebej nevarnost in zloba. Po teh razkritjih že je otemnel ugled trozveze in svet je jel majati z glavo. — Ali dejstva so jela govoriti še glasneje in jasneje. Prišle so homatije v Bolgarski, v Armeniji in na Kreti in prišla je sedanja grško-turška vojna. Same najlepše prilike, da bi bila mogla Rusija izvesti pripisovane jej zlobne in peklenške nakane. Mesto pa, da je Rusija (kakor se jej je podtikalo neprestano) razvnela vojne furije na Balkanu, vedla se je tako taktično, tako hladno, trezno in lojalno, da smemo reči, da je nje zasluga, da ni tekla evropska kri v potokih. Naravna posledica lojalnosti Rusije je sedanje potovanje našega modrega cesarja v Peterburg! Vedno se je govorilo, da je Rusija nevarna evropskemu miru, a glej pravice božje: sedaj, ko je evropski mir res v nevarnosti, obrača Evropa zaupljivo svoje oči v — Petrograd. Trozvezi so natvezali nalogo ohranitve evropskega miru; a sedaj je naš — povdarjamo še enkrat — modri vladar pohitel v Petrograd, da ustanovi potrebno za ohranitev miru v sporazumljenju s prav tisto državo, od katere jedine je baje pretila nevarnost.

Tako bijejo fakta naše nasprotnike po zobeh. Po prisrčnih zdravljicah, ki sta ja izustila cesar Fran Josip in car Nikolaj v Peterburgu, je porušena podlaga, ki je opravičevala obstanek trozveze in je nastopila nova doba v naši vnapi politiki, doba sporazumljenja z Rusijo. V onih zdravljicah je povedano na slovesen način, da Rusija ni tista pošast, kakor so nam je slikali slavofobski intriganti. Nadejamo se, da je sedaj kraj rusofobstvu v naši vnapi politiki in dosledno mora biti tudi kraj oni politiki v notranjosti naše države, ki je slonela na domnevanju, da Rusija goji sovražne naklepe proti Avstriji in da se v ta namen na tajnem poslužuje avstrijskih Slovanov! Danes pa kličemo mi, da vnapi politika mora biti v soglasju z notranjo. Z rusofobstvom na zunaj mora nehati slavofobstvo na znotraj! To je naravna posledica dejstva, da se protislovanska politika v Avstriji ne da več zagovarjati s „koristijo države“. Rusija je pripoznana sedaj, kakor lojalni činitelj v svetovni politiki; istotako morajo pripoznati avstrijsko slovanstvo lojalnim činiteljem v notranji politiki. Nehati se mora krivična in zajedno tudi nezmisljena borba proti nam, nezmisljena tembolj, ker Slovani sestavljamo večino prebivalstva v državi.

Po potovanju cesarja Frana Josipa v Peterburg mora priti do nove dobe tudi v Avstriji, kajti sedaj so postavljeni na laž vsi oni politiki, ki so urejali naše zveze izključno le se stališča svojega rusofobstva. Nismo toliko najvni, da bi mislili, da se vse spremeni kar čez noč, ali nova doba mora priti v nedoljni bodočnosti.

Ta svoja razmotrivanja hočemo zaključiti z besedami, ki jih je napisal konservativni „Slovenec“: „Mi z veseljem pozdravljamo danes našega vladarja v ruski prestolnici. Najnovejša zgodovina nam kaže, da je bil vsak pohod našega vladarja na Rusko dobrodejen za Avstrijo in da naša država nima bolj naravne in zanesljive zaveznice, nego je Ruska“.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 29. aprila 1897.

Cesar Fran Josip v Peterburgu. „Slov. Narodu“ brzojavljajo z Dunaja, da napitnici cesarja Frana Josipa in carja Nikolaja vzbujati velikansko senzacijo. Ni čudo! Ti napitnici sti bili tako topli, da po svoji — kako bi rekli hitro? — temperaturi nisti bili niti podobni tistemu hladnemu konvencionalnemu tonu, navadnemu na sestankih vladarjev, ki se vrše le vsled dolžne uljudnosti ali kurtuazije. Glasno, razločno in očividnim namenom, da ju čuje ves svet, sta povdarjala oba monarha, da se strinjata v nazorih in da hočeta solidarno delati za — mir, za blaginjo svojih narodov! In ako hočemo prav ceniti toploto carja Nikolaja ob tej priliki, pomisliti moramo malo nazaj, na njegov zadnji obisk v Nemčiji, v Vratislavi. Takrat so nemški krogi storili vse možno, da bi

zvabili carja na torišče politike, da bi izvabili iz ust mogočnega carja kako izjavo politiskega pomena, katera bi se mogla tolmačiti kakor znak zopetnega zblizanja med Rusijo in Nemčijo. Ali car Nikolaj je ostal hladen, ledenomrzel in zapet gori do vratu ter ni spregovoril niti jedne same besedice več, nego je moral, nego je zahtevala od njega navadna uljudnost. Ta hladna rezerva je bila takrat povod globokomnim razmišljanjem o značaju, nravi in temperamentu carja Nikolaja. Mnogi so seveda rekali, da ta mračnost je posledica žalostnih politiskih odnošajev, v katerih mora živeti car; nevarnost, ki mu preti od vseh strani, da mu je pritisnila tudi tisti mračni in plašni izraz na lice! — Ubogi novinarski šmoki! Ne mračnost, ampak iskrenost značaja je silila takrat carja, da ni hlinil soglasja, kjer ga ni bilo. Na sedanjem sestanku z Franom Josipom pa Nikolaj ni več tisti „mračni vznemirjeni“ car, ampak mož, ki poklada tople akcente v svoje napitnice, ker je vesel, da more govoriti tako, kakor mu narekuje srce in solidarnost interesov med Rusijo in Avstro Ogersko. Zato tolika prememba, zato taka toplota, ki vzbuja senzacijo; zato je ta sestanek res epohalen, svetovne, zgodovinske važnosti.

O tej važnosti govorimo mi danes na prvem mestu. „Reichswehr“ pa piše: Ponosnim sijajem, kakoršnega more nuditi le car ruski, je bil naš cesar vsprejet v Peterburgu. Daleč preko one mere, ki jo določa dvorni ceremonijel o sestankih monarhov, sezajo znaki simpatije in prijateljstva, katerimi je car izrazil svoje zadoščenje na tem obisku ob sedanjih okolištinah. Iz prisrčnosti obojestranskega pozdravljanja, iz gorostasnosti vsprejema odseva na zunaj neizgledni namen, da se povzdigne veliko tehtajoča politiska važnost sestanka. Dogodki na jugovzhodu silijo do odločeb in dejanj. Uprav zato ne bode trebalo svetu čakati dolgo, da izve, o čem sta se sporazumela cesarja in državniki“.

O vsprejemu na kolodvoru v Peterburgu čitamo še nastopna poročila: Car Nikolaj je došel v uniformi avstrijskih pešcev. Izbornu mu je pristojala ta uniforma. Ob 10 uri 40 m. je dospel vlak. Godba je svirala avstrijsko himno in častna stotnija je prezentirala. Salonski voz se je ustavil ravno pred sijajnim šatorom. Ko sta cesar Fran Josip in nadvojvoda Oton ostavljala vlak, so se razlegali burni „hura“-klici. Car Nikolaj je hitel naproti cesarju Franu Josipu. Monarha sta se objemala in poljubovala. Pozdravljanje je izražalo največjo prisrčnost. Oba cesarja sta obhodila fronto častne stotnije. Vojaki so pozdravljali cesarja Frana Josipa vsklikaujem: „Zdoro vo!“ Potem je pozdravil našega cesarja načelnik peterburški.

Uhod v mesto je bil pravi triumfalni spreved. Hura-klici vojakov in navdušeno vsklikanje ogromne množice je pozdravljalo vladarja. Na oknih, balkonih in celo po strehah so ljudje mahali klobuki in robci. Vse skupaj je napravljalo neopisen utis in je bil to velikanski prizor brez primere.

Današnje vesti javljajo: Vojaška parada na čast Franu Josipu je bila sijajna. Udeležilo se je je: 54 bataljonov, 54 eskadron in 140 topov. Vojakom in zapovedoval veliki knez Vladimir. Na čelu vojaštvu, ki je defiliralo, je bil car. Ko pa se je približal bataljon Keksholmskega grenadirskega polka, prevzel je cesar Fran Josip poveljstvo. Med dnevom je cesar obiskoval in vsprejemal. Zvečer je bila slavnostna predstava v gledališču. Vsklikanje občinstva v gledališču je trajala po več minut. Mesto je bilo zopet sijajno razsvetljeno.

Državni zbor. V zbornici poslancev vlada velika napetost. To je kazala včerajšnja seja, v kateri se je glasovalo petkrat po imenu — radi formalnosti. — Na dnevnem redu je bil vladni zakonski načrt o „chekih“ in predloga o trgovinski pogodbi z Bolgarsko. Obojno je bilo v prvem čitanju, ko se navadno ne vrši ničesar drugega, nego da se stvar izroči odseku. — Nemci so stavili nujni predlog, da se odpravi jezikovna naredba za Moravsko, a zahtevali so, da se o tem predlogu razpravlja poprej, nego o rečenima načrtama. V tem zmislu so stavili predlog in so zahtevali glasovanje po imenih. Padli so Slovani in nemški katoliki so glasovali proti njim. Pri zakonski osnovi o chekih so stavili nemški liberalci predloga, jednega, da se izbere poseben odsek 36 členov, drugega za poseben odsek 32 členov, v obeh pa, da se glasuje po imenih. Glasovalo se je torej zopet dvakrat, toda obakrat se zopet pali Nemci.

V isti stvari je stavil posl. Abrahamovič predlog, da se v obče izvoli justični odsek. Nemški nacionalci in liberalci so zopet zahtevali glasovanje po imenih. Glasovalo se je četrtič. In petičkrat o določanju dnevnega reda za bodočo sejo, v petek dne 30. t. m. Nemci so hoteli, da se postavi njihov nujni predlog na prvo mesto, a propali so zopet, petičkrat. Seja je torej minila ob dolgočasnem govoru jednega Nemca iz Moravske, ob glasovanju, interpelacijah in čitanju nujnih predlogov.

Nujna predloga glede Primorske prideta morda na dnevni red jutri v petek. Parlamentarna komisija večine je sklenila soglasno, da je glasovati za ta dva predloga. V prvi vrsti zato, ker sta ta dva predloga stavljena od jednega kluba večine, v drugo pa zato, ker sta predloga pravilna in ker ne zahtevata drugega, nego vršenje obstoječih zakonov. Te menda ni posebno prav izvestnim krogi, povsem krivo obveščeni. Naj se češajo!

Med interpelacijami je bila tudi ona grofa Coroninija in tovarišev radi postopanja namestnika Rinaldinija proti knezo-nadžskofu v Gorici o zadnjih državnozbornih volitvah in radi dejstva, da je nadškof obolel vsled tega.

Shod v Št. Petru pri Gorici. „Primorec“ piše:

„Kaj takega še ni bilo v naši okolici. Na majhno vabilo v zadnji „Soči“ in naznanilo v „P. L.“ se je zbralo takó veliko ljudstva na shodu, da ni bilo mogoče zborovati v dvorani. S privoljenjem vladnega komisarja se je vršil shod na dvorišču, govorniki so stali na hodniku pred dvorano. Dvorišče je bilo natlačeno polno, vse črno, glava pri glavi, istotako v veži pred dvoriščem in še zunaj na cesti so stali ljudje. Cenili so na 1500 oseb. Vrtojbenci so prišli za čitalniško zastavo, na kateri je bil cesarski orel pečen iz kruha ter primerno okrašen in v narodnih barvah napis: Živela naša državna poslanca! Fantje so peli pod zastavo našo „narodno goriško himno“: „Le pustite, naj kričijo“. — Shod je pozdravil sklicatelj dr. A. Gregorčič, na kar se je izvolil predsednikom dež. posl. Berbuč in zapisnikarjem urednik Štrucelj. — Po kratkem pozdravu predsednika je govoril drž. poslanec dr. Ant. Gregorčič o položaju v državnem zboru, v državi in na Primorskem sploh. Govoril je nad pet četrt ure. Poslušalci so ga že iz početka in potem med govorom mnogokrat burno pozdravljali. Več iz tega govora v „Soči“. — Za poslanca je govoril domači kapelan Knavs o delavskem vprašanju, zlasti o razmerah v tovarnah. Tudi ta govornik je zbudil čisto viharno pritjevanje. — Konečno je nastopil še deželni poslanec in odbornik dr. Henrik Tuma, že ob nastopu burno pozdravljen. In govoril je, govoril, a poslušalcem se je srce širilo radosti, da je — tako govoril. Omenjal je namreč najnovejša odnošaje v Gorici in okolici, protestoval proti njim in prosil državnega poslanca, naj prvo, kar stori na Dunaju, povzdigne svoj glas proti takim razmeram. — Vladni zastopnik Princič (Prinzig) je štirikrat posegel vmes, a dr. T. je protestoval tudi proti temu, da se nam hočejo usta mašiti, ko tolike množice tu zbranega ljudstva hočejo dati le odduška svojemu žaljenemu srcu, žaljeni časti in prositi svojega poslanca, da se ta potegne zanj. Zborovalci so govorniku neprestano viharo pritjevali in ploskali, kajti gosp. poslanec jim je govoril iz dna žaljene slovenske duše. — Potem je govoril še o samopomoči slovenskega naroda, o raznih zadrugah, o varčnosti in treznosti, o medsebojni ljubezni in zaupanju in konečno zarotil poslušalce z vsklikom: Svoji k svojim! — Predsednik je zahvalil vse tri govornike (viharoma: živili!), zahvalil pa tudi zborovalce, ki so se ves čas tako uzorno vedli, izrazili svoje veselje, da so se zbrali pod narodno trobojnico, ki je okrašena tudi s črno-ramenimi trakovi, ki so znak naše neomahljive udanosti do presvetlega cesarja, kateremu zakliče trikratni: Živio! In zagrmelo je po dvorišču in po vasi, kakor iz enega grla!

Tako se je vršil ta uprav velikanski shod tik mesta goriškega. To je bila sijajna manifestacija zavednosti in politiske zrelosti našega naroda. Slava mu! Kdor ima tak narod za seboj, ta z mirno vestjo lahko popeva z njim:

Le pustite, naj kričijo,
Naj razsajajo, norijo,

.....
.....!!!!

Grško-turška vojna. Neko zasebno poročilo iz Londona zatrjuje, da hoče Angleška posredovati v prid Grški. Toda to vest beležimo le kakor kroničarji ter bi svetovali, da počakamo službenega potrdila, predno jej verujemo. Glasi se: Vsled brzotvornega ukaza od strani lord Salisburija, se je sešel ministerski svet v nujno posvetovanje, da ukrepa o položaju na Vstoku in o vprašanju morebitnega posredovanja. Govori se, da je izrecna želja kraljice Viktorije, da Angleška takoj prisloži kralju Juriju v pomoč.

V Atenah se je ljudstvo pomirilo povsem, odkar se je splošno doznalo, da je princ Konstantin res odpozvan. Tako trde jedni. Drugi pa trde zopet, da prestolonaslednik ni odpozvan, ampak da ostane vrhovni poveljnik v Tesaliji. In sinoči so prišle brzotvorne na Dunaj, ki govore o gibanju proti dinastiji in da je poslednja v veliki nevarnosti. Zlasti da vlada razburjenost zoper prestolonaslednika, princa Konstantina, katerega dolži narod, da je zakrivil poraz Grkov v bitki pri Mati-ju in beg v Farsalo, kar je demoralizovalo vojsko (?). Revolucija da je prav blizu. Govori se, da je kralj pripravljen odstopiti prestol svojemu drugorojenemu sinu, princu Juriju, kateri je jedini člen dinastije, ki je dandanes še nekoliko popularen. Slednjič govoré celó, da na Danskem že iščejo vilo, v kateri naj bi bival kralj Jurij. No, mi menimo, da so vse te vesti prenačljene in da je eventualno abdikacija (odstop) kralja smatrati kakor zadnje, skrajno sredstvo. Sicer pa je krivično od teh ljubili Grkov, da sipljejo sedaj svojo jezo na dinastijo. Saj kralj ni silil v konflikte, ampak javno menenje ga je elementarno silo potiskalo naprej. Mi smo nverjeni, da bi Grki danes istotako grozili kralju, ako bi se ne bil udal javnemu mnenju. Potem morajo pomisliti Grki na veliko premoč turško in so morali vsakako biti pripravljeni na poraze.

Iz Aten javljajo, da so se začeli Grki zopet gibati v Epiru. Polkovnik Manos poroča namreč iz Arte, da so Grki zasedli progo Philippiades-Janino. Radi bi zajeli posadko Prevese, toda teh je 8.000 móž. Manos zatorej zahteva pomoči.

Grški parlament se je že parkrat sešel, toda ni mogel razpravljati, ker ni došlo zadostno število poslancev.

Različne vesti.

O tržaških volitvah je povedala svoje mnenje tudi mariborska „Süddeutsche Post“. Hujše nego poraz v veleposestvu goriškem nas je zadel poraz v III. kolegiju tržaškem, poraz izkušenega, vitežkim križcem Fran Josipovega reda odlikovanega patrijota Ivana Nabergoja. Zmagal je Garibaldinec. Takega uspeha ne bi bil pričakoval nikdo, kdor ne pozna pobilje zvižace in zavratnosti italijanissimov. Ta uspeh se je dosegel večinoma po nasilstvu tržaškega magistrata. — Tu našteva list vse tiste že poznane nezakonitosti, ki so se dogajale o volitvi v III. kolegiju, in pravi potem: Že iz teh vzrokov se mora uničiti izvolitev Mauronerja. A tudi ženske so se mešale v agitacijo. Pericam okolič so pisale pretilna pisma, da se nimajo nadejati več nikakega dela, ako ne prisilijo svoje može, da bodo glasovali za Mauronerja. Ako je še kaj pravičnosti, ta volitev se ne more odobriti. Toda na stvari je žalostno to, da verifikacijski odsek dela prepóhasti. Morda preidejo 4—5 let, predno bode odločala zbornica o tej volitvi in potem bode itak blizu pri kraju šestna letna doba tega državnega zbora. Prosimo torej gospode v verifikacijskem odseku, da bi se pogostejše shajali v seje in da bi delovali nekoliko hitreje.

Perfidne denunciacije. „Hrvatsko pravo“ od dne 24. t. m. je priobčilo „odprto pismo“ nekega popa Stipe Vučetića, ki je poznan le potem, da je prijatelj in zaveznik onih „čistih“ v Zagrebu, kateri so v najtesnejši zvezi — z židovstvom. To samo že znači dovolj rečenega gospoda. Še bolj ga pa označuje to, da v omenjenem odprtem pismu — ne da bi navajal kontraktnih dokazov — poleg družih denuncijacij obdolžuje urednika lista „Pensiero Slavo“, gosp. Antona Jakića, že vnovič, da je v službi Rusije. Mi smo že enkrat rekli temu

gospodu, da ako bi bilo tudi to res, vendar nikakor ne pristoji Slovancu, da takim načinom denuncira svojega brata po krvi, kajti take posle naj vrše oni, ki so poklicani za to. Gosp. Vučetić se sklicuje tudi na poznanega hrvatskega rodoljuba dra Andreja Bakarčića, odvetnika na Reki, kateri gospod da je baje potrdil, pred gospodom Josipom Gržanićem, da je Jakić v službi Rusije.

Da se pa vidi perfidna denuncija, priobčujemo tu sledeče pismo dra. Bakarčića:

Gospodine Uredniče!

Molim Vas da uvrstite u Vaš cijenjeni list sledede:

Neki pop Stipe Vučetić piše izmedju ostaloga u broju 442. „Hrvatskoga prava“: da je Jakić u ruskoj službi, te da ču i ja to možda posvjedočiti jer da sam to iskreno očitovao Gosp. Josipu Gržaniću.

Kad bi poznavao pop Vučetić pravila uljudbe, prije nego li je o mene zadeo, imao me je upitati za razjasnjenje, te bi doznao bio, da nisam nikada očitovao Gržaniću, da je Jakić, urednik „Pensiero Slavo“ u ruskoj službi.

Nevjerujem, da je to priobčio Josip Gržanić popu Vučetiću.

Biti će, da je pop htjeo potvrditi Gržanića, da laže, ili, što je mnogo gorje, da podlo i kukavno denuncira.

Zahvaljujuć Vam unapried jesam Vaš odani

Dr. Andre Bakarčić

Rieka, 26. Travnja 1897.

Iz Kopra nam pišejo: Včeraj zvečer ob 7½ napaden je bil gojenec II. hrv. tečaja Benazić v ulici, kjer omenjeni gojenec stanuje in kjer je c. k. učiteljske in c. k. orožna postaja.

Napadalec je udaril ubogega mladeniča s tako silo s palico po čeljusti, da se mu je mahoma vtila kri. Gojenec ima vso čeljust črno in mora iskati pomoči pri zdravniku. — Živela osebna varnost!

Drug dopisnik nam piše:

Vrnili so se naši dijaki v Koper z upom, da bodo mogli v miru nadaljevati svoje studije, ali varali so se. To spričuje Vam že znani zločinski napad na morju. Da bi pa bila stvar dovršena s tem! Ali čujte, kaj se še vedno ponavlja! Slovenski kandidatje ne morejo niti jedno noč počivati v miru, kajti vsaki večer divja razdivjana laška druhal pred njih stanovanji, metaje kamenje v vrata in okna in kričé: „fora i ščavi, e morte ai ščavi“. To se ponavlja vsaki večer. A to se ne godi samo pred jedno, ampak skero pred vsako hišo, v kateri bivajo slovanski dijaki. — Iz tega izprevidimo, da ni ubogim preganjanim dijakom nikakor mogoče izpolnjevati svojih dijaških dolžnosti. — G. ravnatelj Markelj je zatrdil slov. učiteljskikom pred njih begom iz mesta in o njih vrnitvi, da so popolnoma varni v Kopru. Ali čujte, kaj jim je te dni zapovedal! Rekel je: „Ostanite kolikor mogoče vsaki na svojem domu, ker, ako se vam kaj zgodi, imamo jaz in vi sitnosti“. Kako se ta ukaz vjema s prejšnjo trditvijo, precastiti gospod ravnatelj? Ali ste vendar izprevideli, da niso slovanski dijaki tako varni, kakor ste trdili? — Slov. gojenci pa še do sedaj niso dobili stipendijev, ki so si jih zaslužili pravično; italijanski pa so jih že dobili. V zahvalo pa pohajkujejo ital. učiteljskiki skoro vsi z „margerito“ na prsih, kar gotovo žali vsako, ne le slovensko nego tudi avstrijsko oko. A Vi, g. ravnatelj, niste opazili tega, Vi, ki sicer gledate tako ostro, da noben dijak nima cvetlice v nedrih? Ali pa dela „margerita“ izjemo? Sploh pa gledajo ital. učiteljskiki svoje slovanske sošolce zelo srpo in marsikdaj pade, četudi bolj natihoma, psovka: sciavi! Pravil mi je neki slov. gojenec, da se med telovadniško uro čita: „Piccolo“, „Mattino“ itd. Ali g. učitelj telovadbe ne epaža ali noče opaziti tega?

Nekaterim slov. kandidatom, sprehajajočim se ob obrežji, zadonela je krasna pesem, ki se pričinja ta o-le:

E piuttosto d'esser sciavi,

D' quella razza brutta, sporca — — —

Studi se človeku zares. Kaj so morali pogoltniti še le tisti ubogi gojenci!

A kdo je kriv na vsem tem? Kdo bi lahko zaprečil vse to? Neka oseba, je bila kaznovana te dni radi izgredev na 6 dnevov zapora, je rekla: „Tutto fossi altro e anche io non fossi aretato,

se fossi il sig. Markelj un altro uomo!“ Poglejmo, ali bi bil gosp. ravnatelj res lahko kaj storil za slov. dijake! Gotovo! S prva bi bil moral ostro nastopati proti ital. učiteljskikom, ki so okoli hodeči z mestno sodrgo upili in izživljali, in mir bi bil zavlada v šolskem poslopji. Kasneje, ko so bili naši dijaki napadeni, bi moral hitro to sporočiti in zahtevati nujne pomoči, bodisi te ali one. Ali on je čakal in nič storil, pravi „cunctator“; zdaj pa hoče svojo glavo povleči iz zanjke. Ne boš! Nismo pozabili, kako se je g. ravnatelj smejal o napadu na slov. gojence pred učiteljskim. In Vi stariši na noge! Branite svoje sinove! A do vas, naši poslanci, gledamo z nestrpnim pričakovanjem.

Stražar.

Za sežansko žensko podružnico družbe sv. Cirila in Metoda so darovali: V veseli družbi pevskega društva „Tomaj“ se je nabralo med pevci in prijatelji petja 6 kron 20 st., g. Ant. Macarol, učitelj v Avberu 40 st., preostanek prodane slike 10 st., Č. g. Milko Šašel, Vatovlje 1 krono. Med tržaškimi rodoljubi in rodoljubkami se je nabralo pri Maši v Sežani „za piruhe“ 6 K., gospa Marija Pregelj 1 krono. Srčna zahvala!

Členom „Del. podp. društva“ se naznanja: Ker se občni zbor radi prepriele udeležbe družabnikov ni mogel vršiti dne 25. t. m., se bode vršil dne 9. maja ob 4. uri pop. v telovadnici „Tržaškega Sokola“, ulica Farneto.

Učiteljsko društvo za sežanski šolski okraj bode imelo svoj redni letni občni zbor v 6. dan maja meseca t. l. v Sežani ob 10. uri dop. Dnevni red: 1. Predsednikovo poročilo; 2. Letno poročilo o društvenem delovanju; 3. Blagajnikovo poročilo; 4. Predavanje. 5. Volitev delegatov za prihodnji „Zavezin“ zbor; 6. Volitev društvenega vodstva. 7. Nasveti. — Za pevske vaje naj vsakdo prinese seboj „Pesmarico“. K obilni udeležbi uljudno vabi ODBOR.

Nova orožniška postaja. V področju deželnega orožniškega poveljstva št. 7, in sicer v Pomjannu, okraj Koper, osnovana je nova žardarmarijska postaja. Potrebno je bilo.

Štrajk v Bolcanu. V Bolcanu so tamošnji zidarji — kakih 500 jih je, — ustavili delo. Zbrali so se pred hišo najznamenitejšega arhitekta ter zahtevali, da jim poskrbi povišanje mezde in pa znižanje dela na 8 ur na dan. Arhitekt je odbil štrajkovce in orožniki so jih razgnali. S tem pa seveda še ni dokazano definitivno, da so bile zahteve delavcev pretirane.

Vabilo. Narodna Čitalnica v Dekanih priredi na prvo nedeljo majnika, t. j. 2. maja t. l. ob 4½ popoldne, veselico s plesom. Spored: 1.) Jenko: „Naprej“, godba. 2.) Pozdrav. 3.) Haydn: „Ces. himna“, godba. 4.) Kocjančič: „Izpoved“, poje moški zbor s Črnikala. 5.) „Vienac hrvatskih narodnih popevaka“, udarajo škedenjski tamburaši. 6.) Sattner: „Za dom med bojni grom“, poje moški zbor s Tinjana. 7.) Godba. 8.) Gregorčič: „Domovini“, deklamacija. 9.) „Sretan imendan“ udarajo Škedenjci tamburaši. 10.) M. B.: „Istarskim Sokolovom“, poje moški zbor iz Dekani. 11.) Godba. 12.) „Domovina moja“, udarajo škedenjski tamburaši. 13.) „Eno uro doktor“, burka v enem dejanji. 14.) Godba. 15.) Po polurnem odmoru — Ples. Vstopnina k veselici 30 nvč.; k plesu za moške 40 za ženske 20 nvč., sedeži po 10 nvč. K obilni udeležbi uljudno vabi Odbor.

Imena darovalcev za uboge rodbine zaprtih okoličanov. V Lokvi so darovali: Anton Muha deželni poslanec 5 gold., Avgust Praprotnik 3 gl., Ivan Fabiani in Anton Milavc po 2 gld., Gospa iz Sežane v veseli družbi v Lokvi, X., Rudolf Božeglav, Štefan Kalister, Fran Premrov, Janez Obersnel, Andrej Obersnel, Marija Paki, N. N., Jožef Božeglav in Jožef Čok po 1 gld. F. R. S. 1 gld. 80 nvč. Katarina Kljun, Janez Fidel, Neimenovan, N. N. iz Trsta, Andrej Frankovič in Jožef Frankovič po 50 nvč. N. N. 30 nvč. Andrej Fonda, Anton Rapotec, Gašpar Rapotec in Jožef Pavlovič po 25 nvč. Matilda Tosti, Anton Fonda, Janez Cerkvenik in Skok Andrej po 20 nvč.

Na Kontovelju so darovali: Magdalena ud. Ipavec 2 gld. Žužek in Zimec z Mokolanov po 1 gld. Jože Štokov 60 nvč. Anton Štokič starešina, Jernej od Cera, Janez Mesar, Simon Droničev, Robek, Toni ta Trinajsti, Tine Birsov, Vane Staršina, Japa Prašljev, Toni se Šoci (Bizjak), Šeme

Štoka z Dolenjevski in Blaž Fakinov po 60 nč. Toni Dukter in Anton Starc po 40 nč. Vane Pakca, Kandleta, Matevž, Vane Mežnarjev, Jože Pek, Drejče Papež, Miha Štegandov, Josip Starc Drnoč, in Vekoslav Salvadori po 30 nč. Miha Jed Cera, Tine Štefčev in Vane Gergotov po 25 nč. Boštjan Starc s Podferneda, Jakob Starc, Miha z Ulče, Japa Filip, Pepa Komara, Marija Škerk, Flika, Križe Zajc, Boštjan ta Trinajsti, Martine Mežnar, Pepi Droničev, Pepi ta Trinajsti, Japa Cilen, France Štegandov, Štolfa Vincenc, Šeme Kranjčev, Japa Zimec, Valentin Čugla, Josip Gerljanc, Toni s Podferneda in N. N. po 20 nč. Štef s Podškolja, Toni s Podškolja, Janez s Klanca, Mezinec, Matiček Šardo, Nunc Toni Stegandov, Tine Birsov, Blaž Štegandov, Toni Lekač, Ludvik Širca, Tomaž Kapus in Jožef Regent po 10 nč. Lizika Karlova 1 gold.

Patrijotički milijonarji. Nedavno smo prijaviili nekoliko imen in izdatnih svot, katere so darovali grški bogataši svoji domovini, a danes nam je za beležiti z nova par takih pojavov patrijotizma. Milijonar Averos, ki je bil leta 1895. podaril pol milijona frankov v povzdigo sijaja olimpijskih iger, je priobčil grški vladi, da ji je poslal trideset milijonov frankov za vojne stroške. (1)

Kakor poročajo iz Aten, prihajajo od vseh strani darila in bogata volila za vojno blagajno. Znani milijonar Zaffropulo v Marzelju je podaril v ta namen 2 milijona frankov. Neki milijonar grške narodnosti, bivajoči v Aleksandriji, je poklonil 1 milijon, dve trgovski trdki v Trstu pa 100 tisoč frankov.

Kitajska etiketa. V vsakdanjem občevaranju s Kitajci se je treba posluževati stroge etikete in drugih ceremonij, ki se morajo Evropejcu naravnost studiti. Ako se razgovarjata dva Kitajca, zahteva že preprosta — seveda „kitajska“ — uljudnost, da jeden drugega obsipata z najlepšimi frazami in se povzdiguje v nebo, v tem, ko sama sebe in vse, kar je njiju, gazita v blato. Vsakdanji Kitajski pozdrav in pogovor bi se torej pričel tako-le nekako: „Katero je Vašega Visokorodja prečastito ime?“ — „Moj ničvredni pridevek je Man-Li.“ — „Kje se vzdiguje Vaša krasna palača?“ — „Moj razdrti pasji hlev stoji v Suhongu.“ — „Koliko kreplih, cvetočih otrok imate?“ — „Imam 5 zanikernih, grintovih mehov!“ — „Kakó je kaj zdravje Vaše preblage, plemenite soproge?“ — „Moja stara, grda pošast skoro razpoči od predebelega zdravja!“ — — —

Taka „uljudnost“ pa naj gré vendar rakom zvižgat!

Loterijske številke, izžrebane dné 24 t. m.:

Praga	53,	74,	15,	59,	73.
Lvov	26,	4,	34,	42,	43.

Le pustite!

(Napev kakor „Lassè pur ohe i canti e subi“.)

Le pustite, naj besnijo,
Pesem svojo naj rohnijo,
Naša pesem je slovenska,
Naša pesem naj doni:

Le pustite, naj kričijo,
Naj razsajajo, norijo,
Saj ta zemlja je slovenska,
Brez Slovencev Tržaške ni!

Le pustite, saj bojé se,
Saj že mrzlica jih trese,
Ker Slovan iz spanja vstaja,
Ker Slovan tu gre na dan!

Le pustite, naj norijo,
V zolci svoji se vtopijo,
„Svojim k svojim!“ mi hitimo,
„Svoji k svojim!“ naj veljá!

Po „Primorcu“.

Klopotec.

Novela.

(Zvršetak.)

Radi lepšega ni odgovorila takoj; oblila jo je običajna rudečica in zrla je nemo doli v naročje preko obilnih praj.

Ko pa je odprla svoje ustnice — zazibal se

je na njih jesenski smehljaj — da bi rekla: da, zapel je na šmiklavškem hribu moj klopotec.

Vstrašila se je; trepetala je po vsem životu, ker bila je babjeverna in je mislila, da ji klic od zgoraj brani možitev s majorjem.

Rečila je svoje premoženje in svojo deklško čast. —

Major P. pa ni bil babjeveren, a bil je nagle jeze. Z grdo kletvico zapustil je svojo izvoljenko ter prisegal maščevanje mojemu klopotecu.

Zaprl se je za ves teden v svojo sobo, ter napisal grozen članek proti mojemu klopotecu. Našel mu je toliko grehov, da bi lahko izdal spovedne bukvice.

Jedro članka pa je bilo britko za mene, ker zahtevalo je, da se nemudoma odstrani klopotec, ta sramota za vse celjsko mesto in še za tri bližnje fare v Savinjski dolini.

Ta pisani sad svoje jeze zanesel je major lastnoročno v uredništvo zakonnega lističa: „Deutsche Wacht“.

Urednik ga je sprejel z veseljem, saj mu je, kakor običajno, manjkalo gradiva, in je velikimi pokloni spremljal majorja v svoje pisarne, vesel, da bo de lahko koncem leta izkazal med sotrudniki „Deutsche Wachte“ gospoda majorja P....

Veliko razburjenost je zbudil majorjev članek. Če sta se srečala dva Celjana, gotovo sta rekla: „Tak škandal za naše nemško mesto. Pereat slovenski klopotec!“

Že drugi dan vabil me je celjski župan v svojo pisarno. S sladkim uradnim obrazom prosil me je, da naj rešim Celje klopotca.

Našel mi je pa tudi neke zakone, katere bi mi pokazali svojo moč, če bi se protivil.

Kaj sem hotel? Šel sem h Križmanu, da mi je dal dva učenca, ki naj bi spravila moj klopotec s tepke.

Čudno je utripalo moje srce, ko sem korakal z dečkoma na hrib.

Veselo sta se splezala na tepko, a jaz sem šel iskat Španjolko, da bi jo pozdravil in ji povedal usodo klopotca.

Ni bila sama.

Zagorel mož je sedel poleg nje na divanu — bil je, kar sem opazil nevoljno, prav pri njej in jo je držal za roko.

Kri mi je šinila v glavo.

Ona je vstala, mi molila roko in rekla: „Predstavljam Vam svojega moža — sinoči se je pripeljal po-mé — a Tebi, dragi Goncales“, — njegovo ime — „mojega ljubeznivega hišnega gospodarja, ki se je res očetovsko trudil, da se je dobro godilo Tvoji Mercedes“ — Tableaux!

Vsaka beseda je bila oster nož v moje srce. Skoro da me ni zapustila zavest. V pravem času pridirjal je jeden učencev Križmanov z vestjo, da jima je klopotec padel s tepke.

Vsi smo šli k tepki.

Ves potrt je ležal na zeleni trati moj klopotec. Nisem mogel žalovati, ker bil sem nesrečniši, nego klopotec....

Ivan Gromozenski.

Najnovejše vesti.

Peterburg 29. Carica je vsprejela včeraj grofa Goluhovskega. Poslednji je potem obiskal ruskega ministra za vnanje stvari, grofa Muravjeva, s katerim se je razgovarjal dlje časa. Cesar Fran Josip je popoldne vsprejel grofa Muravjeva.

Carigrad 28. Edhem paša javlja, da je prva devizija, na potu v Trikaló, zasela Žarkos. Oficijelna brzjojavka iz Epira od 27. javlja, da so bili Grki tepeni v boju pri Hondozaki ter da so bežali. Pričakovati je akcije grškega brodograja pred Dardanelami. Turki se pripravljajo na obrambo.

Atene 29. Včeraj je bila zbornica nesklepčna. Ljudstvo je prirejalo ovacije voditeljem opozicije, sosebno Ralliju. Splošno se misli, da je odstop ministerstva Delyannis neizogiben.

Rim 28. „Agenzia Stefani“ javlja iz Sude: Radi slabega vremena se italijanski vojaki niso mogli izkrcati v Hierapetra (na Kreti). Admiral Canearo je sklenil počakati z izkrcanjem. Med tem odide v Kandijo jeden cel bataljon pešcev.

Za slabotne

boleharvo valed pomanjkanja krvi na živcih, blede in slabotne otroke; izvrstnega okusa in preiskusnega učinka je železnato vino lekarja Piccolija v Ljubljani.

(Dunajska cesta)

priporočeno od mnogih zdravnikov. — Polliterska steklenica velja 1 gld., pet polliterskih steklenic 4 gld. 50 kr.

Trgovinske brzjojavke in vesti.

Budimpešta. Pšenica zajesen 6.91 6.92 Pšenica za spomlad 1897 7.70 do 7.72 Oves za spomlad — — — — — Rž za spomlad 6.15—6.20. Koruza za maj-juni 1897. 3.34-3.35 Pšenica nova od 78 kil. f. 7.80 7.85 od 79 kilo. 7.85 7.90 od 80 kil. f. 7.95—8.— od 81. kil. f. 8.— 8.05 od 82 kil. for. — — — — — Jedmen 5' —8'— prosa 5.80—6.25.

Pšenica: Srednje ponudbe zaradi pomanjkanja kupcev, prodalo se je nekoliko met. st. Trg miron, mlačen. Vreme: lepo.

Fraga. Nerafinirani sladkor for. 11.55 do —. Novi po f. 11.70. mlačno.

Praga. Centrifugal novi, postavljeno v Trst s carino vred odpošiljatev pracoj t. 31—31.50 Concasse 32-75 33—Četverni 33-75—V glavah solih 38—

Havre. Kava Santos good average za april 47.50 za avgust 48.75 mlačno.

Hamburg. Santos good average za maj 38-75. za juli 40.—, za september 40.50 za december 44.25. mlačno.

Dunajske borze 29. aprila 1897.			
	danes	včeraj	
Državni doig v papirju	101.35	101.25	
„ „ v srebru	101.30	101.25	
Avstrijska renta v zlatu	122.50	122.25	
„ „ v krouah	100.90	100.80	
Kreditno akcije	353.75	352.65	
London 10 Let.	119.50	119.50	
Napoleoni	9.52	9.52	
80 mark	11.72	11.73	
100 Italj. lir	45.10	45.05	

Št. 5129.

Razglas.

Dné 12. maja t. l. ob 10. uri predpoludne vršila se bode pri podpisnem uradu javna dražba lovov davčnih občin: Štjak, Rodik in Lokva.

Lovi oddajejo se za dobo 8 let. Vzklicna cena za lov v Štjaku znaša 71 gld., za lov v Rodiku 206 gld., za lov v Lokvi 250 gld.

Natančnejši pogoji dražbe in zakupa morejo se pregledati pri tem c. k. okrajnem glavarstvu in pri županstvih v Štjaku, Rodiku in Lokvi.

C. kr. okrajno glavarstvo.

Sežana 27. aprila 1897.

Schaffgotsch.

Kólo, močan cesten stroj,

„System Naumann“.

pnevmatični obroč, jako dobro ohranjeno, je po ceni na prodaj. — Poizve se pri vratarju (portirju) via Stadion štev. 16.

Pristno brnsko sukneno blago.

Jeden odrezek	gl.	3.10 iz dobro	pristno
3-10 m. dolg, za-	"	4.10 "	
dosten za jedno	"	4.80 "	ovčne
možko obleko	"	6.— iz boljše	
	"	7.75 iz fino	volne.
	"	9.— iz fineje	
stane samo	"	10.50 iz najfineje	

Jeden odrezek za črno salonsko obleko gl. 10. Blago za v. hno suknjo, loden, Peruvienne, Doskingo, blago za državne uradnike, fini Kammgarne in Cheviot itd. razpošilja po tovarniških cenah poznana, realna in poznana **zaloge Kiesel-Amhof v Brnu Brünn**. Ukrci zastojni in franko. Pošiljave po uzorcih. Pozor! P. n. občinstvo opozarje se posebno, da se blago dobiva mnogo ceneje, ako se direktno naroči mesto pri preku-povalcih. Firma Kiesel-Amhof v Brnu (Brünn) razpošilja vse blago po resničnih tovarniških cenah brez dodatka rabata kojega krojači dobivajo.

Naznanilo.

Spodaj podpisani raznašalec lista „Edinost“ ki je zajedno URAR priporoča se toplo p. n. občinstvo za popravljane vsakovrstnih ur. Udan-Friderik Colja, vratar hiše št. 8 via Solitario

Zdravljenje krvi

Čaj „Tisočerni ovet“ (Milleherl).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu probavljanju in hemoroidam. Jeden omet za zdravljanje, stoji 50 nč, ter se dobiva v odlikovani lokarni

PRAXMARER „Al dua Mori“ Trst, veliki trg.